

Rep.Nr.

2013 / 545

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 18 FEBRUARI 2013.

5DE KAMER

Arbeidsongeval
Op tegenspraak
Definitief

In de zaak A.R. 2012/AB/366 :

**DE LANDSBOND DER CHRISTELIJKE
MUTUALITEITEN**, met maatschappelijke
zetel gevestigd te 1031 BRUSSEL,
Haachtsesteenweg 579 PB 40.

Appellant, vertegenwoordigd door Mr. S.
COLELLA loco Mr V. VAN OBBERGHEN,
advocaat te Vilvoorde.

Tegen:

HET FONDS VOOR ARBEIDSONGEVALLEN, met
zetel gevestigd te 1050 BRUSSEL,
Troonstraat 100.

Geïntimeerde, vertegenwoordigd door Mr
L. VERSLUYS, advocaat te Leuven.

En in de zaak A.R. 2012/AB/798 :

HET FONDS VOOR ARBEIDSONGEVALLEN, met
zetel gevestigd te 1050 BRUSSEL,
Troonstraat 100.

Appellant, vertegenwoordigd door Mr L.
VERSLUYS, advocaat te Leuven.

Tegen:

**DE LANDSBOND DER CHRISTELIJKE
MUTUALITEITEN**, met maatschappelijke
zetel gevestigd te 1031 BRUSSEL,
Haachtsesteenweg 579 PB 40.

Geïntimeerde, vertegenwoordigd door Mr.
S. COLELLA loco Mr V. VAN OBBERGHEN,
advocaat te Vilvoorde.

★

★

★

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het
hiernavolgend arrest uit :

Gelet op de stukken van de rechtspleging, meer
bepaald:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het
vonnis gewezen op tegenspraak door de Arbeidsrecht-
bank van Brussel op 25 november 2010;
- de verzoekschriften in hoger beroep respectievelijk
ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op
13 april 2012 en 2 augustus 2012;
- de conclusies van de partijen;

Gelet op de neergelegde stukken van de partijen.

Gehoord de partijen in hun middelen en verdediging ter
openbare terechtzitting van 7 januari 2013 waarna de
debatten gesloten werden en de zaak in beraad werd
genomen.

★

★

★

I. FEITEN

a.-

De heer T was op 23 augustus 1985 het
slachtoffer van een arbeidsongeval.

Met vonnis van 9 februari 1995 bepaalde de
Arbeidsrechtbank te Brussel de gevolgen van dit
arbeidsongeval als volgt:

- tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid van 23 augustus 1985 tot 3 maart 1987
- consolidatie op 4 maart 1987
- blijvende economische arbeidsongeschiktheid van 40 %
- basisloon 749.189 BEF

De arbeidsrechtbank zegde verder voor recht dat de heer T recht had op de kapitalisatie van een kruk als prothese.

Met arrest van 24 februari 1997 bevestigde het Arbeidshof te Brussel dit vonnis.

b.-

Met brief van 28 maart 1997 meldde het Fonds voor Arbeidsongevallen (hierna het FAO) aan de ziekteverzekeringsinstelling van de heer T: (die deel uitmaakt van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten, hierna verder aangeduid als de LCM) dat de heer T met ingang van 4 maart 1987 aanspraak kon maken op de aanpassingsbijslag voorzien in artikel 3 van het KB van 10 december 1987, met volgende toevoeging:

"Ingeval artikel 136 § 2 alinea 3 van de [ZIV-wet] wordt toegepast, moet aan onze medische adviseur [...] een afschrift van uw medisch dossier worden bezorgd, opdat hij zou kunnen nagaan of er een oorzakelijk verband bestaat tussen de letsels opgelopen bij het arbeidsongeval en de letsels waarvoor uw tussenkomst werd gevraagd. Uw medisch dossier moet een document bevatten waarin het bestaan van dit oorzakelijk verband reeds wordt bevestigd."

Tenslotte werd gevraagd een per periode uitgesplitst overzicht van de onkosten over te leggen.

Met aangetekende brief van 6 mei 1997 meldde het FAO aan de ziekteverzekeringsinstelling van de heer T dat het met ingang van 1 mei 1997 de aanpassingsbijslag rechtstreeks zou uitbetalen aan het slachtoffer, en verzocht het verder:

"Teneinde ons toe te laten het dossier subrogatie voor de periode 04.03.1987 tot 30.04.1997 voor te leggen aan raadsgeneesheer, verzoeken wij u ons uw volledige uitgavenstaten evenals het medisch bundel te laten worden."

Deze vraag werd herhaald met brieven van 17 juni 1997 en 21 augustus 1997 en met aangetekende brief van 14 oktober 1997.

Met brief van 13 oktober 1997 maakte de LCM aan het FAO een uitgavenstaat over met de vraag een beslissing met betrekking tot de aanpassingsbijslag te laten kennen. Handgeschreven werd hierbij vermeld dat aan het verbond 'Limburg' gevraagd werd het medisch dossier aan de raadsgeneesheer van het FAO [wellicht: over te maken].

Met brief van 18 december 1997 vroeg het FAO aan de ziekteverzekeringsinstelling van de heer T andermaal het medisch dossier en de uitgavenstaten.

Met brief van 24 december 1997 maakte de ziekteverzekeringsinstelling van de heer T aan, het FAO volgende stukken over:

- een verklaring van 8 april 1997 van haar adviserend geneesheer waarin deze bevestigt dat er een oorzakelijk verband is tussen het arbeidsongeval van 23 augustus 1985 en het feit dat patiënt ZIV uitkeringsgerechtigd is
- de uitgavenstaten 1 tot 9.

Met brief van 27 mei 2003 stelde het FAO onder referte aan vorige briefwisseling, die niet wordt bijgebracht, dat na nieuw onderzoek van het dossier vastgesteld werd dat geen verder gevolg kan worden gegeven aan de eis tot subrogatie voor de periode van 4 maart 1987 tot 31 maart 1997, daar door de LCM nooit enige geldige actie werd ondernomen om de verjaring te stuiten en de vordering verjaard is.

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met inleidende dagvaarding van 28 juli 2004 vorderde de LCM voor de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel in hoofdorde, het FAO te veroordelen tot uitvoering van de verbintenis van 28 maart 1997 en dienvolgens de aanpassingsbijslagen inzake de heer Truyers naar aanleiding van het arbeidsongeval van 23 augustus 1995 terug te betalen meer de compensatoire intrest.

In ondergeschikte orde vorderde de LCM de veroordeling van het FAO tot betaling van een schadevergoeding van 9.163,14 EUR meer de compensatoire intrest.

De LCM vorderde tevens de veroordeling van het FAO tot de gerechtelijke intrest en de kosten van het geding met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, en de voorlopige uitvoerbaarheid van het vonnis zonder enige reserve.

b.-

Met vonnis van 20 december 2006 verklaarde de rechtbank van eerste aanleg zich onbevoegd om kennis te nemen van de vordering en verwees zij de zaak naar de Arbeidsrechtbank van Brussel.

De beslissing over de gerechtskosten werd aangehouden.

c.-

Met vonnis van 15 januari 2009 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering zoals gesteld in ondergeschikte orde ontvankelijk. In het bijzonder oordeelde de arbeidsrechtbank dat de driejarige verjaringstermijn van artikel 69 van de Arbeidsongevallenwet van toepassing is op de aanpassingsbijslagen en dat deze verjaringstermijn werd gestuit door de brief van het FAO van 28 maart 1997.

Alvorens verder recht te doen werd dr. J. Rampelberg aangesteld als deskundige met als opdracht de rechtbank in te lichten met betrekking tot het causaal verband tussen de letsels die de heer T bij het arbeidsongeval heeft opgelopen en de letsels waarvoor de tussenkomst van de mutualiteit wordt gevraagd.

De deskundige diende te onderzoeken of de ziekte van Bechterew waaraan de heer T lijdt, de reden is voor de arbeidsongeschiktheid van 66 % en vanaf wanneer, dan wel of de letsels behouden naar aanleiding van het arbeidsongeval voor een arbeidsongeschiktheid van 66 % of meer zorgen en vanaf welke datum, dan wel of de combinatie van de ziekte en het arbeidsongeval [voor een] arbeidsongeschiktheid van 66 % of meer zorgen en vanaf welke datum.

d.-

In zijn definitief besluit, neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank op 11 januari 2010, antwoordde de deskundige als volgt op de gestelde vragen:

"[...]

2. Er kan geen causaal verband vastgesteld worden tussen de letsels opgelopen bij het arbeidsongeval en de letsels waarvoor de tussenkomst van de mutualiteit wordt gevraagd.

3. De ziekte van Bechterew waaraan de Heer T lijdt, is de reden voor de arbeidsongeschiktheid van 66 % vanaf de datum van 19 juli 1996.

4. De andere alternatieven waarnaar verwezen wordt in mijn opdracht, hoeven niet meer te worden besp[r]oken na het duidelijke antwoord gegeven in het voorverslag."

e.-

Met vonnis van 25 november 2010 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk doch ongegrond; zij zegde voor recht dat er geen oorzakelijk verband bestaat tussen het arbeidsongeval waarvan de heer I T: het slachtoffer werd op 23 augustus 1985 en de blijvende arbeidsongeschiktheid van 66 % vanaf de datum van 19 juli 1996.

De kosten van het geding, met inbegrip van de kosten en het ereloon van de deskundige, werden ten laste gelegd van de LCM.

f.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van deze vonnissen.

g.-

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 13 april 2012, tekende de LCM hoger beroep aan tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank van 25 november 2010. Hij vorderde dat het arbeidshof dit vonnis zou vernietigen en opnieuw recht doende, het FAO zou veroordelen tot betaling aan de LCM van 3.237,02 EUR, te vermeerderen met de wettelijke intrest vanaf 19 juli 1996, de gerechtelijke intrest en de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding van beide instanties.

h.-

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 2 augustus 2012, tekende het FAO hoger beroep aan tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank van 15 januari 2009 en tegen het eindvonnis van 25 november 2010. Het vordert dat het arbeidshof het vonnis van 15 januari 2009 zou hervormen in die zin dat de vordering van de LCM volledig verjaard is en het vonnis van 25 november 2010 in de zin dat de kosten van beide ten laste van de LCM zou leggen op grond van artikel 1017 Ger.W.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Beide hoger beroepen werden tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat ze ontvankelijk zijn.

IV. BEOORDELING**1. Samenvoeging**

Artikel 30 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat rechtsvorderingen als samenhangende zaken kunnen worden behandeld wanneer zij onderling zo nauw verbonden zijn dat het wenselijk is ze samen te behandelen en te berechten, ten einde oplossingen te vermijden die onverenigbaar kunnen zijn wanneer de zaken afzonderlijk worden berecht.

De zaken gekend onder de rolnummers 2012/AB/00366 en 2012/AB/00798 zijn ongetwijfeld samenhangende zaken in de zin van voornoemd artikel: een separate behandeling zou kunnen leiden tot onverenigbare oplossingen. Zij dienen dan ook te worden samengevoegd.

2. Het hoger beroep van het FAO**Tegen het vonnis van 15 januari 2009**

a.-

Artikel 136 § 2 vierde lid van de ZIV-Wet bepaalt dat de verzekeringsinstelling rechtens in de plaats treedt van de rechthebbende tot beloop van het bedrag van de verleende prestaties; met toepassing van dit artikel beschikt de ziekteverzekeringsinstelling over een subrogatoire vordering tegen de arbeidsongevallenverzekeraar.

In dit geval treedt de mutualiteit op als gesubrogeerde in de rechten van de getroffene: de vordering die de indeplaatsgestelde mutualiteit instelt staat niet los van de persoonlijke vordering van de getroffene, maar is diens rechtsvordering zelf. (vgl. Arbh. Luik 8 juli 2008, De Verz. 2009, 26, noot L. Van Gossum)

Bijgevolg is de verjaringstermijn van artikel 69 van de Arbeidsongevallenwet van toepassing. (vgl. Cass. 12 juni 1986, Arr. Cass. 1985, 1404)

b.-

Artikel 69 eerste lid eerste zin van de Arbeidsongevallenwet bepaalt dat de rechtsvordering tot betaling van de vergoedingen verjaart na drie jaar.

Voornoemd artikel is van toepassing op elke vergoeding; ongeacht haar benaming, die krachtens de Arbeidsongevallenwet of haar uitvoeringsbesluiten verschuldigd is door een verzekeraar of door het FAO. Ook de aanpassingsbijslagen behoren tot deze vergoedingen.

(vgl. Cass. 9 december 2002, Arr. Cass. 2002, 2693, concl. Proc.-Gen. J. Leclercq)

Artikel 69 van de Arbeidsongevallenwet raakt immers de openbare orde en is van toepassing op elke vergoeding ongeacht de benaming of de wijze van toekenning ervan, die krachtens deze wet verschuldigd is door een verzekeraar of door het FAO.

(vgl. Cass. 19 juni 2006, J.T.T. 2007, 24)

c.-

Met betrekking tot het vertrekpunt van de verjaring geldt dat dit moet worden gesitueerd op het ogenblik waarop de schuld opeisbaar wordt, dit is vanaf het tijdstip dat het recht op de prestatie ontstaat.

(vgl. A. Vermote, Specifieke kenmerken van de verjaring in het socialezekerheidsrecht, in: A. Van Regenmortel, R. Janvier, V. Vervliet (eds.), Actuele problemen van het socialezekerheidsrecht. Verjaring en sociale zekerheid, Brugge, Die Keure 2011, 83, nr. 20)

In voorliggende betwisting heeft de subrogatoire vordering van de LCM betrekking op prestaties voor de periode vanaf 4 maart 1987 tot 30 april 1997, zodat de verjaringstermijn van artikel 69 een aanvang neemt op 1 mei 1997 en de verjaring verkregen is op 30 april 2000 om 24 uur.

De vordering die is ingesteld met dagvaarding van 28 juli 2004 is bijgevolg verjaard.

d.-

Het vertrekpunt van de verjaring en de duur van de verjaring kunnen worden beïnvloed door de stuitings- en de schorsingsgronden.

(vgl. A. Vermote, Specifieke kenmerken van de verjaring in het socialezekerheidsrecht, in: A. Van Regenmortel, R. Janvier, V. Vervliet (eds.), Actuele problemen van het socialezekerheidsrecht. Verjaring en sociale zekerheid, Brugge, Die Keure 2011, 83, nr. 21)

Ter zake argumenteert de LCM dat de verjaring gestuit werd door de brief van het FAO van 28 maart 1997, waarin de LCM een schulderkenning leest.

Met toepassing van artikel 2248 BW stuit de erkenning van het recht van hem tegen wie de verjaring loopt, de verjaring. Dergelijke erkenning van het recht kan uitdrukkelijk of stilzwijgend zijn, maar moet wel zeker en ondubbelzinnig zijn.

(vgl. Arbh. Bergen 8 juli 1999, De Verz. 2000, 45, noot L.Van Gossum; Arbh. Brussel 24 november 2003, De Verz. 2004, 66, noot L.Van Gossum)

Na de stuiting van de verjaring door een door de schuldenaar gedane erkenning van het recht van de schuldeiser, begint de verjaringstermijn in principe opnieuw te lopen de dag na de erkenning.

(vgl. Cass. 18 november 1996, Arr. Cass. 1996, 1051; Cass. 25 mei 1998, Arr. Cass. 1998, 599)

Zelfs indien aanvaard zou worden dat de brief van het FAO van 28 maart 1997 als een verjaringsstuitende schulderkenning moet worden aangezien, kan het arbeidshof enkel vaststellen dat de vordering verjaard blijft.

Na deze schulderkenning begint immers een nieuwe verjaringstermijn te lopen, die een aanvang neemt op 29 maart 1997 en een einde neemt op 28 maart 2000 te 24 uur.

De vordering die is ingesteld met dagvaarding van 28 juli 2004 is bijgevolg verjaard.

Tegen het vonnis van 25 november 2010

Artikel 68 van de Arbeidsongevallenwet luidens hetwelk de kosten van alle op de wet gegronde vorderingen ten laste van de verzekeraar vallen, behalve wanneer de eis tergend en roekeloos is, is niet toepasselijk op een geding tussen een ziekenfonds en het FAO.

De gerechtskosten dienen te worden begroot op basis van artikel 1017 Ger.W.

3. Het hoger beroep van de LCM

Vermits hoger werd geoordeeld dat de vordering van de LCM ongegrond is wegens verjaring, dient het hoger beroep van de LCM als ongegrond te worden afgewezen.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Voegt de zaken gekend onder de rolnummers 2012/AB/00366 en 2012/AB/00798 samen;

Verklaart het hoger beroep van het FAO ontvankelijk en gegrond; vernietigt het bestreden vonnis van 15 januari 2009 in de mate dat het de vordering van het LCM niet verjaard verklaarde en het vonnis van 25 november 2010 in de mate dat het de gerechtskosten begrootte met toepassing van artikel 68 van de Arbeidsongevallenwet;

Opnieuw recht doende, verklaart de oorspronkelijke vordering van de LCM ongegrond wegens verjaring en zegt voor recht dat de gerechtskosten moeten worden begroot zoals bepaald in artikel 1017 Ger.W.;

Verklaart het hoger beroep van de LCM ongegrond;

Verwijst de LCM in de kosten van het deskundig onderzoek en in de kosten van beide aanleggen in hoofde van het FAO, tot op heden niet begroot.

Aldus gewezen door de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel en ondertekend door :

Mr. D. RYCKX: Raadsheer,

P. CLERINX: Raadsheer in Sociale Zaken als werkgever,

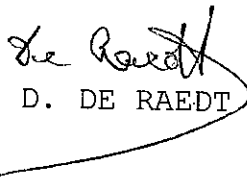
R. VAN CAUWENBERGE : Raadsheer in Sociale Zaken als werknemer-arbeider,

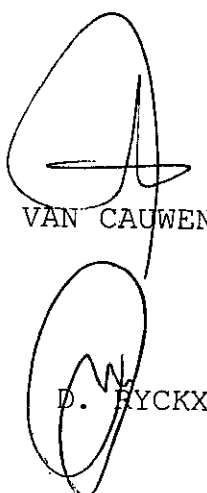
En bijgestaan door :

D. DE RAEDT: Griffier,

P. CLERINX

R. VAN CAUWENBERGE

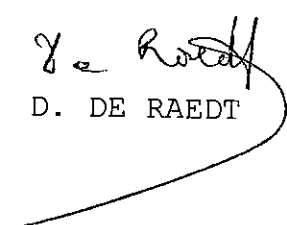

D. DE RAEDT

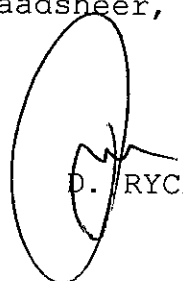

D. RYCKX

De heer P. CLERINX, Raadsheer in sociale zaken als werkgever, die bij de debatten aanwezig was en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen.

Overeenkomstig art. 785 Ger. Wb. wordt het arrest ondertekend door Mr D. RYCKX, Raadsheer en Mr R. VAN CAUWENBERGE, Raadsheer in sociale zaken als werknemer-arbeider.

En uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel op 18 februari 2013 door de heer D. RYCKX, Raadsheer, en bijgestaan door D. DE RAEDT, Griffier,

D. DE RAEDT

D. RYCKX

